

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 1. oktober 2024
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Anne Kirstine Dahl Vind
Sagsnr.: 2024-10061
Dok.: 3420355

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udvalg for Digitalisering og It om afgivelse af indlæg i sag for EU-Domstolen C-422/24, Storstockholms Lokaltrafik

1. Indledning

Högsta förvaltningsdomstolen (øverste domstol i forvaltningsretlige sager i Sverige) har i en sag om et trafikelskabs indsamling af personoplysninger ved billetkontrollørers anvendelse af kropsbårne kameraer forelagt EU-Domstolen ét præjudicielt spørgsmål om forståelsen af databeskyttelsesforordningen.¹

Spørgsmålet vedrører, om det er oplysningspligten efter artikel 13 (om indsamling af oplysninger direkte fra den registrerede) eller artikel 14 (om indsamling af oplysninger, som ikke er indsamlet fra en registreret) i databeskyttelsesforordningen, der finder anvendelse, når personoplysninger indhentes ved hjælp af kropsbåret kamera. Dette har betydning, da bl.a. pligten til at give den registrerede oplysninger om indsamlingen er strengere i artikel 13 end i artikel 14.

Spørgsmålet vurderes at være af dansk interesse, idet besvarelsen af spørgsmålet kan få betydning for dansk lovgivning og den praktiske udmøntning af oplysningspligten, som reguleres i databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse).

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

2. Sagens faktiske omstændigheder

Spørgsmålet er opstået i forbindelse med et søgsmål, som omhandler en tilsynsafgørelse fra den svenske databeskyttelsesmyndighed (sagsøger), som bl.a. har fundet, at trafikskabet Storstockholms Lokaltrafik (sagsøgte), der i sit arbejde med billetkontrol har indhentet personoplysninger ved brug af kropsbårne kameraer, ikke har opfyldt kravene om oplysningspligt i databeskyttelsesforordningens artikel 13. Sagsøgte blev på den baggrund idømt en bøde. Denne del af sagsøgers afgørelse er efterfølgende blevet omstødt af kammarrätten (appeldomstol i forvaltningsretlige sager), da domstolen ikke fandt, at artikel 13 var anvendelig ved indsamling af personoplysninger med kropsbåret kamera.

Storstockholms Lokaltrafiks praksis for kropsbårne kameraer har været, at billetkontrollørerne bærer kameraerne på sig, når de er på arbejde. Kameraerne optager kontinuerligt video med billede og lyd, men kameraet tømmes ligeledes kontinuerligt, så det optagne materiale kun gemmes i ét minut. Billetkontrollørerne kan afbryde den automatiske sletning ved at trykke på en knap, således at forudgående optagelser, fra et par minutter inden kontrolløren trykker, samt de efterfølgende optagelser lagres og dermed ikke slettes. Billetkontrollørerne er blevet instrueret i at gemme optagelser i alle situationer, hvor der udstedes en kontrolafgift, og i øvrigt i truende situationer.

Högsta förvaltningsdomstolen har bl.a. begrundet forelæggelsen med, at besvarelse af spørgsmålet er af afgørende betydning for, om sagsøger havde hjemmel til at træffe den anfægtede afgørelse, herunder udstede en bøde, over for sagsøgte. Hvilken bestemmelse, der finder anvendelse for oplysningspligten, har desuden betydning for, hvilke oplysninger der skal gives til den registrerede på hvilket tidspunkt, samt hvilke undtagelser der kan gøres fra oplysningspligten.

3. Relevante retsregler

Reglerne om oplysningspligt fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14.

Efter artikel 13, skal der gives en række oplysninger på det tidspunkt, hvor personoplysningerne indsamles, når oplysningerne er indsamlet *fra* den registrerede. Der *skal* bl.a. gives oplysning om den dataansvarliges kontaktoplysninger, formålene med behandlingen samt eventuelle modtagere eller kategorier af modtagere af personoplysningerne. Derudover *kan* der, hvis det skønnes relevant, gives oplysninger om bl.a. det tidsrum, hvor

personoplysningerne vil blive opbevaret, om den registreredes rettigheder og om retten til at indgive klage til en tilsynsmyndighed. Efter artikel 13, stk. 4, kan man undlade at give oplysning, hvis og i det omfang den registrerede allerede er bekendt med oplysningerne.

Det følger af artikel 14, at der skal gives en række oplysninger, når personoplysningerne *ikke* er indsamlet fra den registrerede. Der *skal* bl.a. gives oplysning om den dataansvarliges kontaktoplysninger, formålene med behandlingen, eventuelle modtagere eller kategorier af modtagere af personoplysningerne samt om de berørte kategorier af personoplysninger. Derudover *kan* der, hvis det skønnes relevant, gives oplysninger om bl.a. det tidsrum, hvor personoplysningerne vil blive opbevaret, om den registreredes rettigheder, om retten til at indgive klage til en tilsynsmyndighed samt om hvilken kilde personoplysningerne hidrører fra, og eventuelt om de stammer fra offentligt tilgængelige kilder. Efter artikel 14, stk. 3, litra a, skal oplysningerne gives inden for en rimelig frist efter indsamlingen af personoplysningerne, men senest inden for en måned. Efter artikel 14, stk. 5, kan man bl.a. undlade at give oplysning, hvis og i det omfang den registrerede allerede er bekendt med oplysningerne, hvis meddelelse af sådanne oplysninger viser sig umulig eller vil kræve en uforholdsmæssigt stor indsats, hvis indsamling eller videregivelse udtrykkeligt er fastsat i EU-ret eller medlemsstaternes nationale ret, samt hvis personoplysningerne skal forblive fortrolige som følge af tavshedspligt i henhold til EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret.

4. Den danske interesse i sagen

Det er regeringens vurdering, at der bør afgives indlæg, da sagen kan rejse principielle spørgsmål i forhold til afgrænsningen af anvendelsesområdet for databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14 samt snitfladerne herimellem.

Efter tv-overvågningsloven² skal der ske underretning efter artikel 14 i forbindelse med tv-overvågning. Det er således i dansk lovgivning og praksis lagt til grund, at det er underretning efter den mindre restriktive bestemmelse i artikel 14, som skal iagttages i forbindelse med tv-overvågning.

Den danske interesse i sagen er derfor særligt begrundet i, at det vil kræve en ændring af tv-overvågningslovens § 3 b, hvis EU-Domstolen når frem til,

² Lovbekendtgørelse nr. 182 om tv-overvågning af 24. februar 2023 med senere ændringer

at det er artikel 13, som finder anvendelse i det omhandlede tilfælde af brug af kropsbårne kameraer.

Udfaldet af sagen kan også have betydning for den konkrete udmøntning af oplysningspligten i Danmark mere generelt, idet artikel 13 ikke indeholder de samme brede undtagelsesmuligheder fra oplysningspligten som artikel 14.

5. Regeringens synspunkter i sagen

I sagen vil regeringen argumentere for, at man i dansk praksis og lovgivning med rette har lagt til grund, at oplysningspligten for så vidt angår personoplysninger indsamlet ved videoovervågning følger af databeskyttelsesforordningens artikel 14. Dette understøttes konkret af en argumentation om, at indsamling af personoplysninger ved kropsbåret kamera ikke kan anses for indsamling *fra* den registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 13, men at det nærmere er at anse som personoplysninger, der er indhentet fra en anden kilde, jf. artikel 14 og præambelbetragtning nr. 61.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt EU-Domstolen, skal besvares således, at det er artikel 14 i databeskyttelsesforordningen, der finder anvendelse, når personoplysninger indhentes ved hjælp af kropsbåret kamera.